

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.043/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe) (eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Vas Vármegyei Rendőr-főkapitányság (9700 Szombathely, Petőfi S. utca 1/C.)
Az alperes képviselője:	dr. Lajos Károly kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Győri Törvényszék 6.K.700.733/2023/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. július 1. és 2022. július 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a helység1 Rendőrkapitányság hivatásos állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot, a működési körzete település1, település2 és település3 településekre terjedt ki. A szolgálati panasza – amelyben a perbeli időszakra a rendvédelmi illetményalap 75 %-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte az általa rendszeresen ellátott, a körzeti megbízotti működési körzetén kívüli járőri, járőrszolgálati és egyéb szolgálati (átkísérési, kísérőőri, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati) feladatok teljesítéséért – elutasításra került.

A kereset, a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.072.556 forint megbízási díj és annak 2021. március 6. napjától számított törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjaira, (2)- (5) bekezdéseire, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 22. pontjára és a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasításra alapította, hangsúlyozva, hogy a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozóan – tételes kimutatással igazoltan – rendszeresen látott el a működési körzetén kívüli járőri, járőrszolgálati, átkísérési, kísérőőri, rendezvénybiztosítási és csapatszolgálati feladatokat. A megbízási díjat az illetményalap 75 %-ában igényelte a többletfeladat nagyságára és időigényére figyelemmel.

[3] Az alperes védíratában elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan – a keresetnek való helyt adás esetén – a havi megbízási díjnak az illetményalap 50 %-ban történő megállapítását kérte.

Az előzményi peres eljárás és annak eredménye

[4] Az elsőfokú bíróság a 6.K.701.206/2022/5. számú ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.072.556 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 71. § (1), (5) bekezdéseiben, 163. § (5) bekezdésében, a KMB szabályzat 21., 22. pontjaiban foglaltakra alapította. Megállapította, hogy a körzeti megbízotti és a járőri munkakör-beosztás egymástól elkülönül, illetve az alperes csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba egyértelműen más munkakörbe tartozó

feladatokat jogszerűen nem építhet be (Kf.II.39.247/2020/4.). A körzeti megbízott csak a KMB Szabályzat 21. pontja alapján meghatározott kivételes esetekben, csak és kizárólag eseti jelleggel vonható el a működési körzetéből, mely feltételek a felperes esetében nem teljesültek, ezért a többletfeladatok ellátásért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A megbízási díj összege kapcsán megállapította, hogy a feladatellátás mértékére és az illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díjra figyelemmel a törvényi minimumhoz közeli 75%-os mértékű megbízási díj nem tekinthető eltúlzottnak.

[5] Az alperes fellebbezése nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a 4.Kf.700.134/2023/7. számú ítéletében részben, a megbízási díjösszege tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben helybenhagyta. Ítéletében kiemelte, hogy a felperest a perbeli időszakban rendszeresen, nem eseti jelleggel osztották be a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri és egyéb szolgálati feladatokra, ezért – a Kúria által e tekintetben már kialakított joggyakorlatára is figyelemmel – a megbízási díj jogalapja tekintetében az elsőfokú bíróság megalapozott döntést hozott. A megbízási díjösszege tekintetében kapcsolatban rámutatott, hogy az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az elsőfokú bíróság eljárásjogi hibát vétett, amikor a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015 BMr.). 35. §-ában rögzített, az összegezés mérlegelésére vonatkozó szempontokat nem vizsgálta.

Az ítéletéből nem ismerhető meg, hogy a megbízási díjösszegének megállapításakor milyen tényeket és körülményeket vett figyelembe, milyen indokok alapján döntött; a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt mérték megjelölésén túl nem tért ki a megbízási díjösszege kapcsán értékelendő szempontokra (többletmunka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, a többlettudás szükségessége, többletfelelősség), azokat a döntésében nem szerepeltette; ítélete a megbízási díjösszege körében releváns indokolást nem tartalmaz. A megismételt eljárásra előírta, hogy az indokolási kötelezettségre vonatkozó jogszabályi előírásoknak eleget téve, valamennyi releváns szempontra figyelemmel kell a megbízási díjösszege körül indokolt, a mérlegelés szempontjait is tartalmazó döntést hozni.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárása és annak eredménye

[6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével az alperest a kereseti kérelem szerinti 1.072.556 forint megbízási díj és ezen összeg után 2021. március 6. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamat megfizetésére kötelezte. Rögzítette, hogy a felperes által kimunkált, havi bontás szerinti feladatellátás nem volt vitatott. A megismételt eljárásban meghallgatott Tanúl tanúvallomása, a felperes személyes meghallgatása, valamint az általa csatolt feladatkimutatás alapján megállapította, hogy a többletfeladatok több elkülönült beosztáshoz tartoztak, a többletfeladatellátás a felperes által teljesített szolgálatok legalább 50%-át lefedte; volt olyan feladat (járőrözés), amely a

szolgálat teljes idejét érintette, valamint több esetben egy szolgálat alatt több, nem körzeti megbízotti feladat ellátására is sor került. Mindezek alapján a megbízási díjnak a minimumértékhez közeli, az illetményalap 75%-ában meghatározott mértéke nem tekinthető eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a megbízási díjnak az illetményalap 75%-ában történő megállapításának az elutasítását, továbbá annak 50%-os mértékre történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az illetményalap 75%-ának megfelelő megbízási díjra jogosult, ezáltal a Hszt. 71. § (5) bekezdését megsértette. Nem vette figyelembe a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésében, valamint a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésében írt feltételeket, és a megbízási díj összegét a felperes által ellátott, a beosztásához nem tartozó feladatok mértékéhez igazítottan aránytalanul állapította meg. A felperes az alapfeladata ellátása helyett a beosztásánál alacsonyabb besorolási és fizetési fokozatba sorolt beosztáshoz tartozó feladatot látott el.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a megbízási díj jogalapját a másodfokú bíróság jogerősen eldöntötte. Az alperes fellebbezésében ugyan hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének, továbbá a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésének a megsértésére, azonban részletesen nem fejtette ki, hogy ezekkel összefüggésben miért tartja az elsőfokú bíróság ítéletét jogszabálysértőnek. Az eredeti munkaköre alól a többletfeladatok végzésének időtartamára nem mentesítették, a többletfeladatokat az eredeti beosztásához tartozó feladatokkal együtt, párhuzamosan látta el. Az elsőfokú bíróság az összecszerűség körében figyelembe vett tényezőket részletesen megindokolta. Ehhez képest az alperes által felhozott indokok a megbízási díj csökkentésére megfelelő alappal nem szolgálhatnak.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A megismételt eljárásban speciálisan érvényesült a Kp. 110. § (3) bekezdésének azon előírása, miszerint az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság iránymutatásához kötve volt. Ebből következően az ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a másodfokú döntésben adott iránymutatásnak mennyiben tett eleget.

[11] A megismételt eljárásban nem képezhetette vita tárgyát az, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a perbeli időszak vonatkozásában megbízási díjra jogosult-e. A megbízási díj összegszerűsége tekintetében pedig az ítéltábla pontos iránymutatást adott arra nézve, hogy az elsőfokú bíróságnak e körben mely szempontokat kell vizsgálnia és értékelnie. Ezen előírásnak az elsőfokú bíróság eleget tett. Meghallgatta a felperest és tanúbizonyítást foganatosított arra vonatkozóan, hogy a felperes milyen többletfeladatokat látott el, ezen feladatokat az eredeti beosztása mellett milyen módon végezte, az a szolgálati idejének hány százalékát tette ki, és a csatolt feladatkimutatást ezen szempontok alapján ismételten értékelte, melyről az ítéletében számot adott. Ennek megfelelően a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésében meghatározott értékelési szempontok közül a mérlegelése során a többletfeladatok nagyságát (legalább 50%-os mértékét), a feladatellátások párhuzamosságát, és elkülönült beosztáshoz tartozó jellegét megfelelően értékelte.

[12] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, a fent említett 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésében és a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésében meghatározott kritériumokat – ha nem is valamennyi szempontra részleteiben kitérve – figyelembe vette. E körben hangsúlyosan a többletfeladatoknak a napi szolgálati feladatokhoz arányosított, a megbízás időtartamára átlagolt mennyiségét, mértékét vette figyelembe. Tény, hogy a többletmunka bonyolultsága, a többlettudás szükségessége, valamint a többletfelelősség tekintetében az elsőfokú ítélet értékelést továbbra sem tartalmaz, e körben az hiányos, azonban ez a hiányosság a döntés érdemét nem befolyásolta. Ezen szempontokhoz a megbízási díj mértékét meghatározó értékelést az elsőfokú bíróság ugyanis nem társított, így azokat sem a mértéket növelő, sem azt csökkentő tényezőként nem vette figyelembe. A mérlegelés során – amennyiben a megbízási díj jogalapja megállapítható – a középérték kell, hogy a kiindulási alapot képezze, mely a Hszt. 71. § (5) bekezdése értelmében az illetményalap 125%-a. Ezen középértékhez mérten a 75%-os szinten megállapított megbízási díj semmiképp sem tekinthető okszerűtlennek vagy eltúlzottnak a fő szempontként értékelt többletmunka mennyiségének függvényében.

[13] Az alperes ugyan vitatta a megbízási díj összegszerűségét, azonban a jogszabályhelyek megjelölésén túl érdemi nyilatkozatot nem tett arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú bíróság fenti szempontok alapján elvégzett mérlegelése miért tekinthető okszerűtlennek, ellentmondásosnak, homályosnak vagy jogszabálysértőnek.

Részleteiben nem munkálta ki, hogy a bíróság által értékelt többletmunka mennyisége ellenére miért csak a minimumösszegben megállapítható megbízási díj lehet indokolt. Azzal kapcsolatban, hogy az elsőfokú bíróság a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti valamennyi szempontot teljeskörűen nem értékelt az ítéltábla az álláspontját a [12]

bekezdésben már kifejtette. Ezen hivatkozás önmagában azonban nem elegendő a megbízási díj minimum mértékére csökkentéséhez. Ugyancsak nem elegendő a megbízási díj minimum összegre csökkentéséhez a többletmunka alacsonyabb beosztáshoz tartozó hivatkozása, mivel ez csak abban az esetben lehetett volna szempont, amennyiben azt az elsőfokú bíróság mértéknövelő tényezőként veszi figyelembe vagy ekként értékeli. A másodfokú bíróság az összecszerűség vonatkozásában részletesen kimunkált fellebbezési kérelem hiányában nem is volt abban a helyzetben, hogy az alperes által előadott érveket részleteiben vizsgálja.

[14] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109.§ (1) bekezdés alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[15] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[16] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[17] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[18] Az ítélet ellen a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint fellebbezésnek nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2024. május 21.

dr. Kecskés Zsófia s.k.

dr. Szeles Balázs György s.k.

dr. Farkas Ervin s.k.

Fővárosi Ítéltábla
4.Kf.700.043/2024/4.

7

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró